अथ त्रयोदशीमाह। "सकूतीमिन्द्र सच्युतिम्। सच्युतिं जघनच्युतिम् [४]। कनात्काभान्न आभर। प्रयस्यन्निव सक्थ्यौ" इति। हे इन्द्र कनात्काभां कनकवत् भासमानां रूपवतीं कन्यां नोऽस्मदर्थमाभर आनय। कीदृशीं सकूतिं कूतिः आकूतिः सङ्कल्पः तेन सहिताम् अस्मास्वनुरक्तामित्यर्थः। सच्युतिं च्युतिः चरणं वीर्य्यस्यन्दनं तेनसहिताम् अनुरागातिशयेन हि सहसा वीर्य्यं स्यन्दति। एतदेव पुनः सच्युतिमित्यनूद्य जघनच्युतिमित्यनेन व्याख्यायते। आहरणे दृष्टान्तः, सक्थ्यौ प्रयस्यन्निव यथा अत्यन्तं कामुकः ऊरुद्वयं प्रति यद्भुमुद्युक्तः अत्यन्तसादरेण स्त्रियमाहरति तद्वत्॥

अथ चतुर्दशीमाह। "वि न इन्द्र मृधो जहि। कनीखुनदिवमापयन्। अभि नः सुष्टुतिं नय" इति। हे इन्द्र मृधः अस्मद्विवाहप्रतिबन्धकान् शत्रून् विजहि विविधं मारय। कनीखुनदिवमापयन्, यथा पूर्व्वं भूमौ विक्षिप्तं द्रव्यम् अतिशयेन खनित्वा स पुरुषः स्वपुत्रं प्रत्यानीय संयोजयति, तद्वत् त्वमपि कन्यारत्नमस्मासु संयोजयन् नोऽस्मदीयां सुष्टुतिं शोभनां कीर्त्तिम् अभि सर्व्वतो नय प्रापय। एतच्च मन्त्रद्वयं कन्यालाभार्थे कर्म्मणि विनियोज्यम्॥

अथ पञ्चदशीमाह। "प्रजाततिः स्त्रियां यशः। मुष्कयोरदधात्सपम्। कामस्य तृप्तिमानन्दम्। तस्याग्ने भाजयेह मा" इति। योऽयं प्रजापतिः जगतः स्रष्टा स्त्रियां यशः भार्य्यायां गर्भरूपेण यशसः कारणं यद्वीर्य्यं तन्मुष्कयोः रण्डयोः सपं